

SÅ STOD JAG DÅ DÄR, PÅ STARTLINJEN TILL POLARDISTANS 160 MED ÅTTA SAMOJEDER.

En fråga flög genom huvudet, hur gick det här till? Ja det kan väl delas in i flera svar. Jag är ju tämligen ny i detta med hundkörning, men har sen jag börjat haft en vilja att ge mig i kast med det som i alla fall jag tycker är de renrasiga polarhundarnas finaste tävling. Här provas både de ursprungliga dragegenskaperna med fullastad släde på längre distanser samt en bra test av de polara egenskaperna. Sen var det lite tillfälligheter som gjorde att jag kom till start redan i år.

Planen för denna säsong var att prova på längre distanser o tanken var att jag skulle köra Vildmarksracet och PD 160. Har under ett par år kört sprint men det är de längre loppen som hela tiden lockat mig. Nåväl Vildmarksracet klarades av efter lite strapatser och strul i 30 graders kyla på myrarna runt Nornäs. Jag körde våra samojeder och min egen utvärdering av det loppet var att det kanske var lite tufft med bara sju hundar dessutom så pass unga. Så vi beslöt att jag skulle vänta till nästa säsong med att köra PD. Träningen fortsatte naturligtvis ändå och jag kan säga att det lockade rejält när jag var inne på PD:s hemsida o såg att tävlingen närmade sig. Några dagar innan sista anmälningsdatum så råkade min vän Håkan Nisula ut för det trista att hans viktigaste hundar skadades, så hans fantastiska satsning att köra Finnmarkslöpet 500 med åtta samojeder blev han tvungen att ställa in. Till saken hör att vi köpt alla våra hundar av Håkan o Christina Nisula på Bielkersmils kennel. När nu Håkan bestämde sig för att köra PD 160 nordiskt så liksom vaknade en lite j-l på min axel och sa att du kanske kan låna hund av honom nu när han bara behöver fyra st för sin pulka. Sagt o gjort, jag fick löfte om att låna två hundar och eftersom en av mina tikar var lite krasslig så passade det bra. Lyckades anmäla mig i sista momangen o nu började lite jakt på grejer som saknades i utrustningen.

På måndag morgon satte jag mig i bilen och körde mot Särna. Väl framme ställde jag upp hundsläpet på parkeringen (själv bodde jag på vandrarhemmet) och började så smått fixa med materialet. Efter att ha gett hundarna mat så bar det i väg till mitt eget sovande. En anings pirrig vaknade jag tidigt och åkte till campingen och ställde ut hundarna på stakeouten och gav dom mat. Jag träffade på Håkan o Christina och vi kom överens om att jag skulle köra en testsväng på sjön för att se vilka två hundar jag skulle låna. Det gick bra o de två lånehundarna skötte sig utmärkt medans mina egna strulade till det lite grann. Sen fylldes dagen av registrering, veterinärbesiktning som gick bra, även om ett par av hundarna var lite tunna. Slutligen koll av den obligatoriska utrustningen av det eminenta domarteamet Freddie o Anders. Jag hann även med att se pulka 300 starta där Beat startade med fyra samojeder varav två är helsyskon till två i mitt spann. Middag med trevligt sällskap i

restaurangen och sen förarmöte och bängenomgång. Åter till vandrarhemmet för att sova. Gick ganska skapligt även om nervositeten började smyga sig på.

Vaknar naturligtvis före klockan som står på sex. Ner till campingen o ger hundarna mat och äter sen förarfrukost. Försökte få i mig mycket mat eftersom jag vet att jag är dålig att äta när jag kör släden. Nu närmar sig den öppna starten som sker mellan 11 och 12 för B-hundarna. Jag tänker att det är lika bra att komma iväg så tidigt som möjligt för att slippa gå och vänta. Så strax efter elva hjälps jag fram till startlinjen med mina lagkamrater Lexie 5,5 år Leika 4,5 Hero 3,5 Ice 2,5 Mieto 1,8 samt de tre helsyskonen Lynx, Lava och Lazer 1,8. Jag har alltså ett ganska ungt och orutinerat spann framför mig, därför hade jag också i förväg bestämt att vi stannar på checkpoint i minst 7 timmar även om dom skulle kännas pigga.

Som sagt, så stod jag då där på startlinjen till PD 160, förvånansvärt lugn, väldigt samlad och förväntansfull inför första etappen på 9,5 mil. Kl 11,06 var jag iväg och klarade av att inte vurpa i första kurvan på startrakan och sen ut på sjön.

Redan nu kändes det varmt o solen sken. Uppför backarna efter sjön o här gassade solen i nacken. Det började ganska snart närma sig andra B-spann, men jag kände mig inte stressad utan hjälpte till när dom körde förbi. Riktigt bra spår o ganska flackt i början, men snart passerar vi Fjätan och nu börjar det sakta gå uppför. Vi börjar komma in i en bra rytm och jag snacksar hundarna varannan timme som jag planerat. C-spannen 160 börjar komma i ett jämnt flöde och det blir många omkörningar, men allt fungerar bra och stämningen är på topp mellan förarna, riktigt trevligt. Jag tar rygg på ett malamutespann som håller ett bra tempo för oss och vi håller sällskap ett bra tag. När fjället närmar sig så har spåren blåst igen helt och här kör jag solo uppför backarna mot Blåsut. Tungt och segt men hundarna jobbar på bra. Min minsta tik Lynx börjar visa ganska stora trötthetstecken. Jag såg detta på Vildmarksracet också och har förstätt att hon som är tunn från början går slut på energi. Så halvvägs ner mot Lövhögen stannar jag och ger henne extra snacks. Väl nere så bestämmer jag att vi ska pausa en halvtimme. Hundarna får dubbelt med snacks, och jag får lite nyponsoppa o bröd i mig, o sätter på mig pannlampan. Sen bär det iväg tillsammans med samma malamutespann, som rastat här längre. Nu blir det en skön åkning i riktigt fina spår och kylan börjar kännas ganska bra, vilket också visar sig på hundarna som är riktigt pigga. Upp på fjället igen och nu kan jag skymta lamporna på pulkaåkarna som startat ca två timmar efter oss. I branten upp på kalvfjället är det lös snö och riktigt tufft för både oss. Naturligtvis får jag kramp på insidan av bägge låren, men tänker bort det eftersom jag ändå inte kan göra något åt det. På fjället är vädret helt ok, vindstill, lite disigt, kallt och jobbigt. Denna passage minns jag bara som lång, ganska enformig, upp o ner men vi tar oss sakta fram. Så småningom bär det iväg neråt och det blir snabbt bättre spår och snabbare körning. Vi kommer till en punkt där det står checkpoint rakt fram o Särna höger. Bra tänker jag, nu är

vi snart framme. Men det är backe upp o backe ner om och om igen. Dagen efter får jag reda på att denna bit är 16 km så det var ju inte konstigt att det kändes långt. Nåväl en bit innan checkpoint viker vi av från vägen o får åka på slingriga, krokiga spår mellan träden något som samojederna älskar. Jag tycker mig höra lite hundskall och plötsligt slår marschallernas sken emot oss och vi är framme på checkpoint.

Klockan är nu 6 minuter över ett och jag blir mycket väl mottagen. Får en bal halm med mig och blir hjälpt till min plats. Nu gäller det att börja jobba, spänna fast stamlinan, ut med halmen, av med alla sockor, koppla loss selar bak och sen vara behjälplig till veterinärerna. Hundarna är i utmärkt skick med undantag för Leika som ömmar lite i vänster handled. Jag sätter på alla hundar vristvärmare och kommer överens med veterinärerna att kolla Leika i morgon bitti för att bestämma om hon ska få gå med sista etappen. Sen elda igång hundkök, hämta vatten, göra hundmat och se till att dom kommer till ro. Nu byter jag kläder på överkroppen för att vara helt torrt och varm inför natten. Försöker mig på att göra en mixförpackning spagetti Bolognaise men misslyckas och får dricka ljummet köttvattnet och knapra i mig den hårda pastan. Det sväller ju när det kommer ner i magen o då blir jag ju ännu mättare tänker jag. Dags att försöka sova, slarvar orutinerat och använder Järvensäcken som täcke bara på liggunderlaget o börjar snart frysa. Upp igen, till elden för o värma mig o sen krypa ner utan skor i säcken. Hinner lagom börja slumra till när två hundar börjar tjafsa i närheten och ligger o undrar om ingen skall försöka tysta dom. Sen inser jag med ett ryck att det är mina hundar, alltså upp igen på med stövlar och flytta om hundar. Jag gör ett nytt försök att sova och hinner lagom slumra till när krampen smäller till igen, insida av båda låren, alltså upp igen på med stövlar o försöka "gå bort" krampen, det tog ca 40 minuter. Slutligen lyckas jag somna till i en timme o sen börjar det ljusna. Natten har varit ganska kall men hundarna är glada men lite sega. Jag kollar Leika tillsammans med veterinär och vi kommer överens om att ställa av henne då hon haltar. Trist, men hon fick en fin stund med funktionärerna och blev ordentligt kelad och ompysslad innan hon blev upphämtad. Dags att packa ihop, äta lite och dricka så mycket som möjligt, sen socka alla hundar och bege sig ut på etapp två som mätte åtta mil.

Vi startade ut ca 08,30. Hundarna var verkligen sega och förmodligen ganska stela så det gick i sakta mak till en början. Dessutom börjar det gå uppför ganska omgående, efter 8 km har vi klättrat 300 meter. Det börjar också bli onödigt varmt för polarhundar med en klarblå himmel och strålande sol. Å andra sidan är ju utsikten magnifik och det är fantastiskt vackert. Vi får sen lite utför för att sen klättra i en "evighet" känns det som, man ser dessutom ledkryssen långt bort och allt går uppför uppför uppför, men till slut når vi etappens högsta punkt 940 möh, det är samma högsta nivå som dag ett. Den här delen var väldigt varm, med lössnö som inte gav nåt fäste när jag skulle sparka. Hundarna kämpade på föredömligt, det gick inte fort men oj vad dom segade sig framåt. Även på denna etapp håller jag mig till samma snackstempo dvs varannan timme och jag tror jag prickat ganska bra med energitillförseln. Nu väntar en hel del nedförsäkning, till dom stora myrarna, det har blivit eftermiddag o temperaturen sjunker något. Jag har en liten förhoppning om att hundarna skall få det lite lättare på de flacka myrarna men spåren är helt uppmjukade av dagens sol o hundarna börjar tröttna ganska rejält. Själv börjar jag få lite ont om vätska och är också trött

o törstig av dagens körning. Till slut kommer vi ändå ner till Särna-sjön o jag tror (måste bli bättre på att läsa in kartan innan) att vi inte har så långt kvar. Dessutom är jag tacksam att vi är nere vid sjön för jag tror att vi har lagt alla backar bakom oss och bara ska finåka efter sjön till mål, men ack vad jag bedrog mig! Vi har två mil kvar med väldigt mycket uppforsbackar och banan svänger mer o mer vänster bort från sjön. Efter nån timme önskar jag mig en högersväng lika mycket som en nerforsbacke! Det är jobbigt men ändå helt ok, problemet är att om vi måste stanna i en backe så är hundarna så trötta så det är svårt o få igång dom igen. Men i det här läget är det fantastiskt att ha äldsta tiken Lexie som gått i led hela vägen. Hon är minst lika trött som dom andra men lyssnar på mig när jag ber henne om hjälp att ta oss hem, hon kämpar och viker sig inte en tum. Jag blir så rörd av vad hon klarar denna fantastiska hund, jag har genom åren klandrat henne för att vara vår lataste draghund, springer oftast med slak lina på träning, dålig fart och tämligen ointresserad. MEN när det blir skarpt läge så finns hon där och verkar förstå att hon är den som ska ta ansvar. På distanser över 5 mil är hon helt ovärderlig. Till slut har vi ändå kommit fram till Särnasjön och nu är det ca 1 kilometer kvar, hundarna travar i ruggigt hög fart över sjön och verkar veta att vi strax är i mål. Här börjar anspänningen släppa för mig och tårarna rinner som iskalla floder utmed mina kinder. Uppför sista backen, sista kurvan och in på upploppet mot mål, nu är det fullt ös på hundarna, vi passerar mållinjen en minut över nio. Att mötas av funktionärer, domare, veterinärer, Håkan, Christina och andra förare som alla hejar och applåderar.....WOW.....den känslan som då väller över en är så otroligt fantastisk. Jag grät en rejäl skvätt av trötthet, glädje men framförallt av tacksamhet att få uppleva detta äventyr tillsammans med våra fantastiska hundar. Jag har redan nämnt Lexie, men alla dom andra, Leika, Hero, Ice, Lynx, Lazer, Mieto och Lava har också gjort ett enormt jobb och visat att samojeder faktiskt är en hund som klarar långa lopp med en tungt lastad släde och en muscher som inte går i klassen lättvikt precis.

Ny veterinärkoll som gick bra, alla hundar helt ok men trötta. Många gratulationer och kramar från alla, men framförallt en bamsekram till varje hund. Redan här nånstans börjar jag längta till nästa polardistans, det här är grejen liksom. Sen dags att sela av hundar, av med sockor och ge dom mat en massa gos och sen in i boxarna för välförtjänt vila. Jag lät släden stå och hoppades hitta en bit mat nånstans, men det blev bums i bingen efter att ha druckit en liter vatten. Jag somnade helt ovaggad denna kväll.

Fredagsmorgon dusch och sen frukost på campingen med mycket kaffe. Sen en fantastisk dag med strålande sol, uppackning av släde, trevligt prat med "alla", fixning med hundar, god kolbulle-lunch och avslutningsvis en härlig bankett och prisutdelning. Vi kom sist i vår klass men jag klarade mitt mål, att ta mig igenom tillsammans med hundarna. Det tog nästan 34 timmar totalt, men vilka underbara timmar!

Alla våra åtta hundar, kommer från Bielkersmils kennel och jag fick ett specialpris av Christina. En målad tavla av deras stamtik Sälka som dessutom finns bakom alla våra hundar i spannet. Jag fick den som en del av ett tal till samojeden som ras. Det är i såna här sammanhang den hör hemma tillsammans med de andra polara raserna under tuffa,

jobbiga och strapatsrika förhållanden. Jag är stolt och glad att få den som tack för att jag gett mig in på detta med medel och långdistans.

Jag hoppas fler vill prova på detta, det krävs mycket träning, envishet och en del mod kanske. Men det är det värt tycker jag!

Slutligen tack till alla som jobbat med tävlingen, det ni gör är fantastiskt, TACK!

